

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ DOMENICO CIAMPOLI

Η ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

ΥΧΤΑ χειμωνιάτικη. Η φρίκη είχε γιγνοῦνθαι ἀπὸ τῆς ὁμορφίης ποὺ στολίζουσε τὴν ἀνοιξιάτικη καὶ τὴν ποιητεία. Φανταστικὲς μορφὲς ἐσάλειναν σποῦς δρόμους. Καὶ ὅσοι βηματίζαν μέσα στὰ σπῆματα τους, ἔμοιαζαν καὶ αὐτοὶ μὲ σκιὰς ποὺ ἔπλεον σ' ὄψεσιν καταχνιάς.

Μιά νέα γυναίκα καθόταν, μονάχη καὶ συλλογισμένη, κλιματὸ στὸ τζάκι. Ἦταν γλομὴ καὶ φανόταν θλιμμένη. Ἀπὸ καρδὸ σὲ καρδὸ σήκωνε τὸ λευκὸ καὶ ἀδύνατο χέρι της καὶ σφουγγίζε ἕνα δάκρυ ποὺ φανόταν σάν νάβγαινε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς της.

Τέλος, ἀνοίξε τὸ στόμα της, ἄφησε ἕνα ἀναστεναγμὸ βαθρὸ καὶ μουρούισε :

— Ἀκούσα πὺς τέτοια νύχτα, σάν ἀπόψε, ἔρχονται κάθε χρόνο καὶ μᾶς βλέπουν οἱ νεκροί... Ὡ, ἂν αὐτὸ εἶνε ἀληθινὸ, θὰ τὸν ξαναβῆκα, θὰ τοῦ ζητοῦσα συγγνώμη καὶ τὸν ἐξασφάλισα καὶ νὰ πεθάνω... Ἡ σκέψη

θὰ τοῦ ἔλεγα : «— Ἀκούσε με... Ἡ ζωὴ ποὺ περνοῦ ἐδῶ, εἶνε ἔρημη καὶ θλιβερή. Μπορεῖ μάλιστα καὶ νὰ πεθάνω... Ἡ σκέψη μου ὅμως θὰ γυρεῖ πάντα ἐσένα, καὶ ἂν ἤθελες νὰ μὲ συχωρέσεις, θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω καὶ μετὰ στὶς γλόβες αἰῶνα γιὰ χάρι σου». Ὡ, ἂς ἦταν ἀλήθεια πὺς τὰ πνεύματα τῶν πεθαίνοντων ἔρχονται κάθε τόσο ἀπ' τὸν ἐπάνω κόσμῳ! Θὰ τὸν περιμένα με λαχτάρα τότε. Κι' ἂν τὸν ἔξωρίζα ἀνάμεσα σποῦς νεκροῦς τὸν καλὸ μου, θὰ πέθαναι καὶ εὐχαρίστησι μου τὴν ἴδια στιγμή.

Αὐτὰ εἶπε ἡ γυναίκα καὶ σάπανε. Ἡ βροχὴ χτυποῦσε τώρα δυνατὰ πάνω στὰ πλάμα. Βαθεῖα σιωπὴ βασιλεῖε τριγύρω. Ἡ δυστυχισμένη νέα ἔβαλε τὸ μιστὸ τῆς μεσ' στὰ χέρια της καὶ ἔλαψε. Ἐλάψε πικρά...

Τώρα ἦταν ὄχθη καὶ περιάνθη. Δὲν ἦταν ὅμως ἔτσι ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια. Τότε τὴν ἀγαποῦσαν ὅλοι, τότε χαροῦνταν καὶ ἡ ἴδια τὴ ζωὴ της. Ἦταν ἡ χαρὰ τῶν ἐφορτῶν, τὸ στολίδι τῶν σταναστροφῶν, ἡ ζήλεια τῶν συνομηθῶν της. Φαδρὴ τότε, ἀμέριμη καὶ ὄραια, πετοῦσε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν θαυμαστῶν της καὶ χαροῦνταν καὶ περηφανεύονταν, βλέποντάς τους νὰ γονατίζον μισρὸς στὰ πόδια της.

Ἐλξε χαρὴ πολὺ καὶ εἶχε ἀγαθὴσι πολὺ. Σποῦς ἐφορτῆς της ὅμως φάνηκε ὡσαυτὴ, σάν τὴ χαριτωμένη πεταλοῦδα ποὺ πεταεῖ ἀπὸ λουλοῦδι σὲ λουλοῦδι. Ἐμοιαζε μὲ σύννεφο χρυσοῦ ποὺ τὸ σέρνουν οἱ ἀνεμοὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Ἐλξε γνωρίζει κάποτε ἕναν ἄνδρα ποὺ τῆς ἄρεσε. Ἦταν γλομὸς, σοβαρὸς καὶ καλλόκαρδος. Καὶ τὸν ἔκαμε δικὸ της μέσα σὲ μιὰ ἀπ' τῆς στιγμῆς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ποὺ συνεπαίρνον τῆς εὐαίσθητῆς καρδιάς. Καὶ δέθησαν ἔτσι μὲ δεσμὸς παντοτεινοῦς.

Τὰ πρώτα τους χρόνια περνοῦσαν ὄραια καὶ εὐχάριστα, σάν τὸ χαμόγελο τῆς ἐλπίδας. Ἡ ζωὴ τους ἦταν εἰδύλλιο, χαρὰ, εὐτυχία. Ὅλα ὅμως ἄλλαξαν σὲ λίγο. Ἡ ἀγάπη τους ἔφυγε καὶ ἦσαν μέρες μονότονες, μεσορῆς καὶ ἀναρῆς. Ἡ ἀνία εἶχεν ἐρθεῖ ἀπροσκέλευστη στὸ σπίτι τους καὶ τοὺς συνόδευε παντοῦ, σποῦς περιπάτους, σποῦς ἐκδρομῆς, σποῦς θεάματα.

Μέσα στὴν καρδιά της νέας ἴπυχε τώρα ἕνα θανάσιμο κενὸ. Μὰ ὁ ἄνδρας της τὴν ἀγαποῦσε σιωπηλὰ. Καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμα θὰ τὴν ἔδινε, ἀρκεῖ νὰ τὴν ἔβλεπε φαδρῆ.

Μιά μέρα τὴν εἶδε χαριτωμένη καὶ χαμογελαστή. Ἄρχισε νὰ τὸν χαϊδεῖ καὶ νὰ τὸν φιλεῖ. Ἀλλοῖμονο ὅμως! Τὰ φίλια τῆς ἦσαν φίλια ἴδια. Ἀγαποῦσε ἕναν ἄλλον!

Πένθημα ρούχα ντυμένη τότε, καθόταν καὶ περιμένα νὰ τῆς παρουσιασθῇ καὶ ὁ καλὸς της, μαζί μὲ τ' ἄλλα πνεύματα. Τὴν καρδιά της μιὰ κριτικὴ μετάνοια τὴν βασιλεῖε. Ταρρασοῦταν καὶ ἔτρεψε στὸν ἐλάχιστο κρότῳ ποὺ ἀκούγνε. Ἡ φοβερὴ σιωπὴ ποὺ ἦταν ὀλόγυρα ἀπλωμένη, τὴν ἐτρόμαξε καὶ ἔκανε νὰ σηκωνόντα ἡ τρίχες τῆς κεφαλῆς της.

— Λοιπὸν, ἔλεγε, θὰ τὸν ξαναβῶ! Ὁ ἀκούσο τὰ παράνοια καὶ τῆς κατάρες του! Ἀλλὰ θὰ χαρῶ τοῦλάχιστο γιατί θὰ τὸν ἴδῳ! Φτωχὲ μου φίλε! Καὶ σὺ μ' ἀγάπησες τόσο πολὺ! Μ' ἐλάτρευες μὲ

ὅλη τὴν ψυχὴ σου! Πιὲς μου ὅμως. Θάνα ἀλόνο τὸ μῖσος σου γιὰ μένα; Τὸ σφάλμα μου ἦταν βέβαια βαρὺ, μὰ καὶ ἡ τιμωρία μου σπάθηκε μεγάλη. Συχωρέσε με...

Ἦψωσε τὰ μάτια της γεμάτα δάκρυα καὶ σταύρωσε τὰ χέρια της σάν σὲ προσευχὴ. Μὲ λιμμένα τὰ μαλλιά, μὲ τὰ μάγουλα γλομὰ, φανόταν ποὺ ὄμορφη. Μὰ ἡ πρότη καλλονὴ της εἶχε ἀφανισθεῖ. Ἡ θλίψη καὶ ἡ τὴν φανόταν ζωογραφισμένες ἐπάνω στὸ πρόσωπό της.

Ἡ βροχὴ ὡστόσο δυναίμονε. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μεταβαλλόταν σὲ καταχνίδα φοβερῆ. Κι' ὁ δυνατὸς ἀέρας ποὺ φυσοῦσε, τράνταζε κάθε τόσο τὰ πλάμα τῶν παραθύρων. Τὸ ρολοῖ τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας σήμαινε δέκα καὶ ἡ νέα ὀλοένα περιμένα...

Πηγμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς στεναγμοῦς, ἀνυπόμονη γιὰ τὴν ἀγογορία, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ἀσώχησε ἐπάνω σ' αὐτὴ.

Ὁ ἀέρας τῆς ἐπάγωσε τὸ πρόσωπο, ἡ βροχὴ τῆς ἐμοῦσπερε τὰ μαλλιά, ἀλλ' αὐτὴ δὲν αισθανόταν τίποτε καὶ ἔμεινε ἀσάφητη σάν ἀγαλμα. Ἐτροψε τὰ μάτια της σὲ λίγο, τέντωσε τ' αὐτὰ της, ἀλλὰ τίποτε. Σκοτάδι μόνο καὶ σιωπὴ...

Ἀπὸ καρδὸ σὲ καρδὸ ἀνοίγονταν τὸ παραπονεμένο γόλυμα τῆς κουκουθιάς ποὺ περνοῦν ἀπ' τὸ βοιωτὸ τοῦ φοβεροῦ ἀνέμου. Ἐνα πανεὸ πέλλο ἀπλοῦνταν πάνω ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τῆς ἐκρυβε τὸ φῶς τῶν ἀστεριῶν. Βορρῆς φυσοῦσε μαυιομένως. Ἐρημιά τάφου βασιλεῖε ὀλόγυρα. Κι' ἡ νέα ὀλοένα περιμένα...

Ἡ ἀτύφοφαρα γνόταν τώρα σκοτεινότερη. Ἀπὸ τὰ σύννεφα ποὺ βογοῦσαν, ἔβγαιναν κάθε τόσο ἀστρατῆς καὶ βροντῆς. Σπῆματα καὶ παλάτια ἔφρεμαν, σάν νὰ τὰ συνετάρωζε μιὰ δύναμη καταχθόνια. Φωνῆς ἄγριες καὶ ἀκαταία ξεροκνητὰ ἔφταναν ἀπὸ μακριά.

Καὶ σὲ λίγο, φαντάσματα φορτὰ φανήκανε ἔξω. Λαγρῶναινε τὰ χέρια τους, βλαστημοῦσαν τὸ Θεὸ, τραβοῦσαν τῆς μακρῆς καὶ σκληρῆς τρίχες των, καταρώνονταν τοὺς ἀνθρώπους, σφιγγοῦσαν καὶ ἔτρεμαν μέσα στὴ σκοτεινὴ ἀτύφοφαρα. Κι' ἔτρεχαν, ἔτρεχαν, ὀλολίζοντας καὶ χτυπώντας, τὸνα τ' ἄλλο μὲ μενιά.

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ ἔτρεξε γογγύρα στὴν πόρτα, ὅλου στεκόταν ἀκίνητη ἀπ' τὸν τροῖο της ἡ νέα, τὴν ἄρωξε ἀπ' τὰ μαλλιά της καὶ τῆς φώναξε :

— Καταραμένη! Ἐλα μαζί μου ἐπὶ τέλους! Γιὰ σένα βασανίζομαι αἰῶνα καὶ δὲν βροῖω ποτὲ μὲν ἠσυχία! Ἐλα! Σὲ καρπερὸ!...

Κι' ὅλα πάλι χάθηκαν μὲ μιὰ. Ὅφτε ὀμίχλη, ὄφτε βροχὴ, ὄφτε ἀστρατῆς...

Τὸ φεγγάρι ταξίδευε μελαγχολικὸ, δίκως πόνια, στὸν ἔσπερο οὐρανὸν. Μιά ἀχτίδα του γλίστησε καὶ ἔπεσε στὴν πόρτα τῆς δυστυχισμένης νέας.

Παγαμένη καὶ ἀσάφητη ἡ φορτὴ κοπέλλα κοιτάσανε πεσιμένη στὸ κατώφλι. Ἡ νυχτερινὴ σάρα ἔπαυε μὲ τῆς ξανθῆς πλεξοῦδες τῶν μαλλῶν της καὶ τὸ γλομὸ φῶς τὴν ἔκανε τώρα σμιασθητικώτερη...

Τὴν ἄλλη μέρα τὴν ἐβροῦσαν νεκρὴ, μὲ λιτὰ καὶ μπερδεμμένα τὰ μαλλιά της. Κανένας δὲν τὴν ἔλαψε, κανένας δὲν τὴ νεκροστόλισε, κανένας δὲν ἔφερε στὸν τάφο της λουλοῦδια...

Τὴν εἶχε σπατοῦσε τὸ φάντασμα τοῦ σκοτωμένου ἀνδρῆς τῆς!... DOMENICO CIAMPOLI

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΚΙΚΕΡΩΝ ΚΑΙ Η ΡΗΤΟΡΙΚΕΣ ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΕΣ

Ὁ μεγάλος ρήτορ τῆς Ρώμης Κικέρων, ἀποστρεφρόταν τρομερὰ τῆς ρητορικῆς σαπυνοφούσκας.

Μιά μέρα, κάποιος συνάδελφός του, μιλιώντας στὸ δικαστήριον ἐναντίον του, εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς :

— Ὁ ἀνθρώπος αὐτός, τὸν ὅποιο ἡ μητέρα του βασιτοῦσε στὰ σπλάχνα του ἐννῆα μῆνες...

— Δὲν μοῦ λές, τὸν δίκωψε ὁ Κικέρων, μήπως ἡ ἄλλες μητέρες βασιτοῦν τὰ παιδιὰ τους στὴν... τσέπη τους ;

Ο Ο Ο ΠΑΡΗΣΣ ΧΑΛΚΟΓΡΑΦΙΕΣ Ο Ο Ο

ΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ (Γκρασοῦρα τοῦ 15ου αἰῶνος)